

ΕΝΩΠΙΟΝ

Των Κ. ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΝ ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΩΝ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ. ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΓΚΛΗΣΗ

1. Γεωργίου Τάτσιου του Ευθυμίου, κατοίκου Νέου Πετριτσίου Σερρών
2. Ειρήνης Μαρούπα του Νικολάου, κατοίκου Πειραιά, οδός Καραολή και Δημητρίου 15.

ΚΑΤΑ

Παντός υπευθύνου, που θα διακριβωθούν τα στοιχεία ταυτότητάς τους μετά από προκαταρκτική εξέταση.

Αξιότιμοι Κύριοι,

Μηνύουμε τους αγνώστους σε μας, υπευθύνους αστυνομικούς και πολιτικούς προϊσταμένους, για τα αδικήματα της παράβασης καθήκοντος (ΠΚ 259), της απαγόρευσης ελεύθερης πρόσβασής μας και εισόδου μας σε δημόσια εκδήλωση που λάμβανε χώρα σε δημόσιο χώρο (Σ 5), της παράνομης παρουσίας της αστυνομίας σε κλειστή συνάθροιση (Σ 11 παρ 2), της κατάχρησης εξουσίας (ΠΚ 239 παρ. 2), καθώς και της παράνομης κατακράτησής μας επί 2,5 ώρες (ΠΚ 325), παρότι δεν συνέτρεχαν νόμιμες προϋποθέσεις σύλληψής μας ή για άλλους λόγους (!), προσαγωγής μας, διότι ήμασταν γνωστών στοιχείων (εξακριβωθέντων δις κατά την είσοδό μας και αποχώρησή μας στο Αλεξάνδρειο) και δεν είχαμε τελέσει κανένα αδίκημα, ούτε υπήρχε υπόνοια τέλεσης αδικήματος ουδενός εξ ημών.

Μηνύουμε κάθε υπεύθυνο επίσης, για κατάχρηση εξουσίας (ΠΚ 239 Β). Αυτονόητα δεν υπήρχε καμία υπόνοια ότι μπορεί να είμαστε φυγόδικοι ή φυγόποινοι, ενώ είμαστε δημόσια πρόσωπα που έχουμε πρωτοστατήσει στην δίωξη κατά Κοτζιά για τα σοβαρότατα αδικήματα της έσχατης προδοσίας και της άμεσης συνέργειας σε επιβουλή εδαφικής ακεραιότητας, με τις προβλεπόμενες στον ποινικό κώδικα ποινές. Ο πρώτος από εμάς τυγχάνει φαρμακοποιός της Πολεμικής Αεροπορίας εν αποστρατεία και πρόεδρος της πανελλήνιας ομοσπονδίας πολιτιστικών συλλόγων Μακεδόνων επί 5 έτη. Ενώ η δεύτερη από εμάς τυγχάνει δικηγόρος ποινικολόγος, μάχιμη στα δικαστήρια και στον δημόσιο λόγο.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Την Παρασκευή 14/12/2018 και ώρα 18.00, βρεθήκαμε στο Αλεξάνδρειο Μέλαθρο Θεσσαλονίκης, όπου κατά ώρα 19.30 ήταν προγραμματισμένη ομιλία του πρωθυπουργού κ. Τσίπρα, προκειμένου να την παρακολουθήσουμε.

Συγκεκριμένα προσήλθαμε με ταξί στον χώρο, όπου συνέβησαν τα παρακάτω περιγραφόμενα, τα οποία όλα συνιστούν ποινικά αδικήματα, για τα οποία επιζητούμε την νόμιμη και παραδειγματική τιμωρία των υπαιτίων. Διότι οι κυβερνώντες μας με την βοήθεια των αστυνομικών οργάνων λειτουργούντων ως πραιτωριανών, έχουν μετατρέψει το πολίτευμά μας σε μία κανονική διαρκή ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ με πλήρη στρατιωτικά χαρακτηριστικά. Σε μία κανονική χούντα, με την ανοχή δικαστών και εισαγγελέων όλων των βαθμίδων και των δικαιοδοσιών, οι οποίοι νίπτουν διαρκώς τας χείρας τους, ενώ βιάζεται καθημερινά η δημοκρατία και η ελευθερία μας και καταλύεται καθημερινά το Σύνταγμα.

Φτάσαμε στο σημείο να ακρωτηριάζεται εδαφικά η πατρίδα μας (σε Μακεδονία, Θράκη, Αιγαίο), και όλοι οι θεσμικώς υπεύθυνοι παριστάνουν ότι υπάρχει στα χαρτιά δημοκρατία και δεν πράττουν σύμφωνα με το καθήκον τους και τον όρκο τους. Το ονομάζουν δημοκρατία επειδή πηγαίνουμε μια στο τόσο και ψηφίζουμε. Μολονότι η ψήφος μας δεν λαμβάνεται καν υπόψιν. Η ψήφος μας εξαντλεί την επιρροή της στα ονόματα των προσώπων που καταλαμβάνουν αξιώματα και κάθονται στις καρέκλες, και καμία επιρροή δεν ασκούμε ΩΣ ΩΦΕΙΛΑΜΕ αν το πολίτευμα ήταν δημοκρατικό, στην χάραξη και άσκηση της πολιτικής της πατρίδας μας.

Διότι αφενός πολιτική ΔΕΝ ΑΛΛΑΖΕΙ, παρά τις υπεσχημένες κάθε φορά αλλαγές, για τις οποίες ψηφίσαμε κάποιον, αλλά και γιατί η βούληση του ελληνικού λαού δεν λαμβάνεται υπόψιν.

Ζούμε μία κανονική ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ, που έχει καταστήσει ανενεργό το δημοκρατικό πολίτευμα και την βασική αρχή της λαϊκής κυριαρχίας (ίδετε και δημοψήφισμα 2015 το οποίο αντιστράφηκε, γεγονός το οποίο δεν θεραπεύεται με τις επιγενόμενες δήθεν εκλογές, μετά τις οποίες μάλιστα ο κ. Τυλιγάδας, πρόεδρος μικρού κόμματος κατήγγειλε νοθεία στον Άρειο Πάγο, εξαιτίας της οποίας πήρε εκατοντάδες ψήφους, περί τους 600, σε περιφέρειες στις οποίες δεν είχε ψηφοδέλτια, και του απάντησαν άλλα αντί άλλων και πάντως δεν επλήγη το κύρος των εκλογών λόγω νοθείας ώστε να προστατευθεί η δημοκρατία ως όφειλε!).

Προστατευόμενα έννομα αγαθά, δεν είναι πλέον η Δημοκρατία, η Ελευθερία, η Πατρίδα, η Εδαφική Ακεραιότητα της χώρας, αλλά πρόσωπα τα οποία διοικούν ακόμα κι όταν παρανομούν ξεδιάντροπα, ασυστόλως και εξακολουθητικά, ακόμα κι όταν καταστρέφουν συστηματικά και σκόπιμα την πατρίδα μας, σε σημείο ώστε να είναι ανεκτός ακόμα και ο περιορισμός των εθνικών μας συνόρων, που συνιστά το αισχρότερο των αδικημάτων, προβλεφθέν και τιμωρούμενο σύμφωνα με την ΠΚ 138.

Επανέρχομαι στο περιστατικό της Παρασκευής.

Η αφίσα που διαφήμιζε την έλευση του πρωθυπουργού στην Θεσσαλονίκη όπου θα μιλούσε σε δημόσια εκδήλωση και σε δημόσιο κάλεσμα, τόσο στο διαδίκτυο όσο και κατά την επικόλλησή της στους δρόμους της ΣΥΜΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ, (και όχι πρωτεύουσας των βαλκανίων, ούτε πρωτεύουσας του νέου κράτους που επιθυμούν να δημιουργήσουν), είναι γνωστή:

Η αφίσα αφορούσε ένα ανοιχτό κάλεσμα στον ελληνικό λαό προκειμένου να μας εξηγήσει ο Πρωθυπουργός γιατί πρέπει να πούμε ναι στην «Μακεδονία της Δημοκρατίας», δηλαδή στην πραγματικότητα στην «Δημοκρατία της Μακεδονίας», δηλαδή στην δημιουργία νέου κράτους. Προκύπτει τούτο ξεκάθαρα από την ίδια.

Είχαμε αντιληφθεί όλοι ότι επρόκειτο για μία ανοιχτή δημόσια εκδήλωση στην οποία καλούνταν, όλοι όσοι ενδιαφέρονταν, ελεύθερα.

Κι εμείς ενδιαφερόμασταν. Κι ανταποκριθήκαμε στο κάλεσμα.

Μάλιστα η δεύτερη από εμάς, το διπλοέλεγξα ότι επρόκειτο για ελεύθερη είσοδο, διότι άλλαξα το εισιτήριό μου για Αθήνα προκειμένου να παραμείνω για να ακούσω τον πρωθυπουργό από κοντά να μου εξηγή τα οφέλη της δημιουργίας του νέους κράτους της ενιαίας Μακεδονίας που κεκαλυμμενα ανακοίνωσε, τόσο για την Ελλάδα, όσο και για την Θεσσαλονίκη μας και την Μακεδονία μας, που αποτελεί τμήμα της Ελλάδας κι έτσι θα παραμείνει, θέλουν δεν θέλουν όσοι παριστάνουν τους κυβερνήτες μας.

Μάλιστα, μου είπε δημοσιογράφος της Θεσσαλονίκης από τον οποίον ζήτησα να βεβαιωθεί σχετικά, για να μην επιβαρυνθώ με διαμονή και έξοδα χωρίς να καταφέρω να ακούσω από κοντά τον πρωθυπουργό, ότι Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΗ κατόπιν επίδειξης ταυτότητας. Παρότι κι αυτό παράνομο είναι, διότι η πρόσβαση στους δημόσιους χώρους και δημόσιες εκδηλώσεις είναι ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ, δεν είχα αντίρρηση τέτοια ώστε να μην προσέλθω να παρακολουθήσω. Διότι πρόθεσή μας, και της δεύτερης μηνύτριας και του κ. Τάτσιου, ήταν να παρακολουθήσουμε την δημόσια απεύθυνση του κ. Τσίπρα στους ΑΥΘΕΝΤΙΚΟΥΣ Μακεδόνες και σε ολόκληρο τον ελληνικό λαό, τμήμα του οποίου αποτελούν οι μακεδόνες. Κατά παραβίαση λοιπόν θεμελιώδους πτυχής της ελευθερίας μας, της ελεύθερης πρόσβασής μας και κίνησής μας σε δημόσιους χώρους και δημόσιες εκδηλώσεις, προσήλθαμε στο Αλεξάνδρειο.

Αν και οι δύο είμαστε γνωστών στοιχείων δημόσια πρόσωπα, οπότε ακόμα και χωρίς επίδειξη ταυτότητας κάποιοι εκ των παρισταμένων, μας γνώριζαν ήδη. Μάλιστα κάποιοι εκ των παρισταμένων μας γνώριζαν και προσωπικά.

Ωρα 18.00, ως 18.10, ο πρόεδρος της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Πολιτιστικών Σωματείων Μακεδόνων, Γεώργιος Τάτσιος και η δικηγόρος Ειρήνη Μαρούπα, φθάνουμε στο άδειο Αλεξάνδρειο. Και τούτο επειδή επιθυμούσαμε με ηρεμία και ησυχία να μπούμε μέσα στο στάδιο και να γίνει ο έλεγχος που οι διοργανωτές επιθυμούσαν μεθοδικά. Δεν θέλαμε να παρεισφρύσουμε στον χώρο ανακατεμένοι στο πλήθος (που δεν ήρθε ποτέ βέβαια).

Βλέπουμε στον προαύλειο χώρο, ερχόμενοι, παρατεταγμένους 3 σειρές επάλληλες κομμάντος (κυριολεκτικά). Δεν αντιληφθήκαμε αν επρόκειτο για στελέχη της κρατικής ασφάλειας, της αντιτρομοκρατικής, ή ξένους (ερευνητέο τυγχάνει από εσάς κατά το τεράστιο θέμα της εθνικής κυριαρχίας μας αλλά και την νομιμότητας και σκοπιμότητας ύπαρξης ξένων κρατών αστυνομικές δυνάμεις στην χώρα μας).

Ή στην νεοσύστατη υπηρεσία προστασίας Κράτους και πολιτεύματος (προστασίας του στρατοκρατούμενου καθεστώτος)!

Οι περί ων ο λόγος, στέκονταν απολύτως ακίνητοι, με βλέμμα που δεν εστίαζε σε ανθρώπους, (στο άπειρο κοιτούσε), φάνινονταν καλά εκπαιδευμένοι για ειδικές αποστολές, ανήκοντες σε σώμα ειδικών δυνάμεων. Ρομπότ. Καμία σχέση με αυτό που γνωρίζουμε όλοι ως αστυνομικούς, ακόμα και ασφαλείας, ακόμα και στις διώξεις ειδικών εγκλημάτων.

Παρότι εξεπλάγην, αφού ποτέ ως σήμερα δεν είχαμε ζήσει στρατοκρατούμενο καθεστώς στην Ελλάδα, εμείς στην ηλικία μας, δεν φωτογραφήσαμε καν, ούτε απευθυνθήκαμε σε τινές εξ αυτών. Κι αυτό διότι δεν επιθυμούσαμε τίποτα να δώσει την δυνατότητα σε κάποιους να θεωρηθούμε ανεπιθύμητοι (αν και νόμιμο θα ήταν να φωτογραφήσουμε και να τους απευθύνουμε τον λόγο, διότι όλα αυτά λάμβαναν χώρα σε δημόσιο ανοιχτό χώρο)!

Μπαίνουμε. Άλλες 3 σειρές ιδίων θηρίων με βλέμμα στον ορίζοντα, πριν τα μηχανήματα ελέγχου. Έκπληξη αισθανθήκαμε. Είναι δυνατόν να είναι δημοκρατία το πολίτευμα στο οποίο ο πρωθυπουργός φυλλάσσεται ασφυκτικά (φρουρείται απολύτως και εντατικά) από 100 κομμάντος στην είσοδο για μία δημόσια εκδήλωση; Σαν να εισερχόμασταν στα άδυτα των αδύτων ενός στρατιωτικού καθεστώτος.

Προχωράμε για τον έλεγχο των προσωπικών μας αντικειμένων, μην τυχόν φέρουμε κάτι απαγορευμένο. Η δεύτερη εξ ημών στο αριστερό μηχανήμα, ο κ. Τάτσιος στο δεξιό. Βγάζουμε αντικείμενα, τσάντες τηλέφωνα και περνούμε ξεχωριστά από μηχανήμα. Με καλούν, την δεύτερη από εμάς, οι αστυνομικοί να βγάλω παλτό, καπέλο. Το πράττω.

Περνούμε τον έλεγχο. Πίσω από τα μηχανήματα ίδιες 3 σειρές ασφαλιτών, 2 άνθρωποι εκ των οποίων μου ήταν γνώριμοι (στην δεύτερη από εμάς), από τότε που είχα επισκεφθεί την αστυνομική διεύθυνση Θεσσαλονίκης με την κυρία Γκατζούλη τον Σεπτέμβριο του 2018. Ο υποδιευθυντής ασφαλείας και ο ταξίαρχος που είχα συναντήσει τον πρώτο εξ αυτών στο ισόγειο, τον δεύτερο στο γραφείο του στρατηγού Δομζαρίδη.

Ένας άγνωστος κύριος μας πλησιάζει. Μας ζητούν ταυτότητες και να περιμένουμε. Συγκατανεύουμε. Μετά 5 λεπτά περίπου, αφού εισήλθαν σε ένα δωματιάκι αριστερά και εξήλθαν από αυτό, όπου συμπεράναμε ότι ήταν εγκατεστημένοι κομπιουτεράδες καταδότες, εξέρχεται ένας κύριος. Ο κύριος αυτός μου είναι οικείος εκ των μέσων μαζικής ενημέρωσης από συγκεντρώσεις του ΣΥΡΙΖΑ, ως κομματικός υπάλληλος, ένας κύριος με σπαστά μαλλιά γκρίζα και πλακέ πρόσωπο, τον οποίο μπορούμε να αναγνωρίσουμε αν μας επιδειχθούν φωτογραφίες κομματικών υπαλλήλων του ΣΥΡΙΖΑ και μας λέει:

"Δεν μπορείτε να εισέλθετε". "Γιατί;" Ρωτώ η δεύτερη εξ ημών. «Γιατί έτσι», μου απαντά. «ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΕΙΣΕΛΘΕΤΕ». "Είναι δημόσια εκδήλωση και είναι δημόσιος χώρος. Γιατί μας απαγορεύετε να μπούμε"; τον αντιρωτώ. «Γιατί έτσι» μου ξαναλέει, «γράψατε ότι είναι ανεπιθύμητος ο πρωθυπουργός. Είναι ΙΔΙΩΤΙΚΗ εκδήλωση και μπαίνει όποιος θέλουμε εμείς". «Πού το διαβάσατε ότι έγραψα εγώ ανεπιθύμητο τον πρωθυπουργό»; αντιρωτώ. «Δείξτε μου πού το έχω γράψει».

"Είναι ιδιωτική εκδήλωση" μου ξαναλέει. «Τι εννοείτε;» «Είναι ιδιωτική εκδήλωση του ΣΥΡΙΖΑ». "Πού το γράφει αυτό κύριε;" τον ρωτώ. Εγώ διάβασα στις αφίσες και άκουσα στις τηλεοράσεις ότι ο πρωθυπουργός θα απευθυνθεί στον ελληνικό λαό για την "Μακεδονία της Δημοκρατίας". (ΔΕΙΤΕ ΤΟ ΥΠΟΣΥΝΕΙΔΗΤΟ ΜΗΝΥΜΑ, ΣΕ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΜΕ ΤΗΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΗ, ΤΟΥ ΣΦΕΤΕΡΙΣΤΗ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΜΑΣ: "Δημοκρατία της Μακεδονίας".) «Εμείς είμαστε ελληνικός λαός. Και ήρθαμε να ακούσουμε τον πρωθυπουργό. Πώς μας απαγορεύετε την είσοδο; Και πείτε μου το όνομά σας, σας παρακαλώ" του λέω η δεύτερη εξ ημών ενώ ο πρώτος απλώς παρακολουθούσε τα διαδραματιζόμενα .

Απάντηση: "Δεν σας λέω το όνομά μου γιατί θα το δω στο διαδίκτυο γραμμένο(...!). Και δεν μπορείτε να μπείτε γιατί είναι ιδιωτική η εκδήλωση (...!)». «Δείξτε μου πού λέει ιδιωτική εκδήλωση απαντώ. Είναι παράνομο να μην μας επιτρέπετε την πρόσβαση σε δημόσιο χώρο σε δημόσια εκδήλωση Ας βγάzaτε προσκλήσεις χωρίς την επίδειξη των οποίων κάποιος δεν μπαίνει». Παρότι οι τριγύρω αστυνομικοί της αστυνομικής διεύθυνσης άκουγαν, ουδείς παρενέβη. «Δεν μπορείτε να μπείτε μου ξαναλέει». «Μάλιστα. Αυτή είναι η δημοκρατία σας»; του λέω.

Στο μεταξύ, δίπλα ακριβώς από τον κομματικό που μας απαγόρευσε την είσοδο και που αρνήθηκε να μου δώσει το όνομά του, γιατί γνώριζε ότι παρανομούσε, βλέπω έναν κύριο, τον οποίον ανακαλώ στην μνήμη μου ως τον ταξίαρχο που γνώρισα στο γραφείο του στρατηγού Δομζαρίδη στις 7/9 μαζί με την κυρία Γκατζούλη και έναν υποδιευθυντή της αστυνομικής διεύθυνσης Θεσσαλονίκης (τους είχα δει και γνωρίσει, όταν είχα επισκεφθεί με την κυρία Νίνα Γκατζούλη στις 7 Σεπτεμβρίου την διεύθυνση για να διασφαλίσουμε ότι δεν θα μας ρίξουν χημικά στην διαδήλωσή μας κι ότι θα συλληφθούν οι πράκτορες ξένων εθνών που κάνουν τα επεισόδια. Την συνέχεια την τότε, την γνωρίζετε. Οι πράκτορες έπαιζαν το κορόιδο με τους αστυνομικούς με κορόιδο εμάς, όσους έλληνες πολίτες ήμασταν εκεί!).

Τους κοιτάζω και τους χαιρετώ διά χειραψίας τους 2. Ρωτώ "τι κάνετε;". Μου μιλούν με τα μάτια και λίγο σιγανά, ότι πρέπει να φύγουμε, την δουλειά τους κάνουνε. Ρωτώ ξανά, «γιατί να φύγουμε; Είμαστε σε δημόσιο χώρο σε δημόσια εκδήλωση. Δεν ενοχλήσαμε κανέναν». «Είναι παράνομο να αποκλείετε την πρόσβαση σε δημόσιο χώρο σε δημόσια εκδήλωση χωρίς λόγο». Απαντούν «σας παρακαλούμε μην μας βάζετε σε δύσκολη θέση. Την δουλειά μας κάνουμε»

Τους λέω ότι "Δεν κάνετε την δουλειά σας. Έχετε καταλάβει ποιούς φυλάτε; Αυτούς που καταλύουν την δημοκρατία και παραδίδουν εδάφη. Έχετε καταλάβει τι κάνετε εσείς; Μου απαντούν ότι «εκτελούμε εντολές, κάνουμε την δουλειά μας».

Ζητούν να τους διευκολύνουμε και έρχονται προς το μέρος μας δείχνοντάς μας επιτακτικά ότι πρέπει να φύγουμε αναγκαστικά, αλλιώς θα χρησιμοποιήσουν τις αστυνομικές μεθόδους απομάκρυνσής μας. Τους εξηγώ ξανά ότι «ΔΕΝ κάνετε την δουλειά σας!» Ότι «Είστε υποχρεωμένοι να κάνετε τα νόμιμα, να τηρείτε το Σύνταγμα, δεν μπορείτε να μας αποκλείετε την ελεύθερη πρόσβαση, δεν μπορείτε να φυλάτε αυτούς που διαπράττουν αδικήματα και καταλύουν το Σύνταγμα». Συνεχίζουμε ενώ μας οδηγούν έξω και οικειοθελώς απομακρυνόμαστε ότι «δεν υπάρχει δημοκρατία, τουλάχιστον από την αντιστροφή του δημοψηφίσματος και μετά». Ότι «φυλάτε αυτούς που παραδίδουν ελληνικά εδάφη». Ότι «συνεργάζεστε με αδικηματίες και διαπράττετε και οι ίδιοι, συνεργείτε σε αδικήματα». Τους τα είπα απλώς. Χωρίς φωνές και φασαρία. Χωρίς αντίλογο. Ελπίζω να σώζεται το υλικό από τις κάμερες για να προκύψουν όλα αυτά.

Μας συνοδεύει ο υποδιευθυντής υποχρεωτικά στην έξοδο. Ακολουθούμε.

Φεύγουμε ησύχως, υποχρεωμένοι από ανθρώπους των σωμάτων ασφαλείας, οι οποίοι παρανομούσαν εν τη υπηρεσία τους υποχρεώνοντάς μας να αποχωρήσουμε από δημόσια εκδήλωση. Αποχωρούμε μέσα από τις αλλεπάλληλες σειρές των κομμάντος της "ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ" ΑΛΛΑΓΗΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΜΑΣ ΠΟΥ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΗΚΕ ΤΕΛΙΚΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟ εν τη καταναγκαστική απουσία μας.

Έχουμε φτάσει στον δρόμο, επάνω, είναι κατά τις 18.20. Κοντοστεκόμαστε. Ο κ. Τάτσιος μιλάει στο τηλέφωνο που μόλις χτύπησε και του ζητά το Σταρ να του πάρει συνέντευξη (χωρίς να γνωρίζει κανείς ακόμα ότι μας απαγόρευσαν την είσοδο).

Έχουν έλθει κοντά μας τυχαία δύο άνθρωποι, μία άγνωστή μας κυρία, δασκάλα, και ένας γνωστός του κ. Τάτσιου εξ Αθηνών.

Ενώ δεν έχει κλείσει ακόμα το τηλέφωνο κι αναρωτιέμαι πώς θα βρούμε ταξί από εκεί, στο πεζοδρόμιο, επάνω στον δρόμο, καταφθάνουν με ταχύτητα 2 τζίπαρες ,σαν να φεύγουν. Είναι της ΟΠΚΕ. Σταματούν δίπλα μας, πριν βγουν στον δρόμο. Δεν καταλαβαίνουμε ότι μας αφορούν. Βγαίνουν 4-5 από μέσα, μπορεί και περισσότεροι, σε δευτερόλεπτα και μας περικυκλώνουν. Αφού έλεγξαν και πάλι τις ταυτότητές μας λένε "Ακολουθείστε μας" ενώ έχουν ανοίξει τις πόρτες. «Τι έγινε ρε παιδιά»; Ρωτώ. «Ακολουθείστε μας. Μπείτε στο αυτοκίνητο». "Πού"; Ρωτώ." Στην αστυνομική διεύθυνση. Έχουμε εντολή για προσαγωγή". "Γιατί" ρωτώ, "για ποιόν σκοπό; Είμαστε και οι δύο γνωστών στοιχείων, τα επιδείξαμε μόλις και δεν έχουμε διαπράξει κανένα αδίκημα".

«Έχουμε εντολές», είναι η απάντηση. «Ποιος έδωσε τις εντολές» αντιρωτώ. Δεν ξέρουμε, μου λένε, εντολές εκτελούμε». Μας ρωτούν μάλιστα οι ΟΠΚΕ αν θα μπορούμε μόνοι μας ή θα μας βάλουν αυτοί με το ζόρι. Μπαίνουμε μόνοι μας, τους λέω. Μπαίνουμε στο ένα τζίπ μαζί με τον Τάτσιο. Μου ζητούν να κλείσω το κινητό μου, όπου κάτι έγραφα ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΜΟΥ ΤΟ ΠΑΡΟΥΝ... Τους εξηγώ ότι δεν έχουν δικαίωμα να μου το πάρουν. Ξαναρωτάω ποιος έδωσε την εντολή. Τους λέω ότι παρανομούν.

Ξαναρωτάω αν «είμαστε κρατούμενοι και για ποιο αδίκημα»; Αφετέρου εξηγώ ότι «ακόμα κι οι κρατούμενοι τηλεφωνούν στον δικηγόρο τους και παρίστανται με αυτόν κατά την διάρκεια της προανάκρισης!»

Με παρακαλούν υπενθυμίζοντας κι αυτοί ότι «μαζί μας είναι αλλά εκτελούν εντολές». «Ποιανού»; Επαναλαμβάνω. Έχουν εντολή να εξακριβώσουν ξανά τα στοιχεία μας, μας ζητούν ΞΑΝΑ τις ταυτότητές μας και τις ξαναδίνουμε. Τους ξαναρωτάω ποιανού εντολές εκτελούν. Κι ότι το παραμύθι το "μαζί σας είμαστε", πρέπει να σταματήσει. Δεν γίνεται να είστε μαζί μας υπηρετώντας αυτούς που δίνουν εδάφη». "Δεν ξέρουμε ποιανού εντολές" μου απαντούν, "σας παρακαλούμε" και τα συναφή, "θα μάθετε όταν φτάσουμε". Η εντολή από τον ασύρματο, που ακούσαμε κι εμείς, στην ερώτηση των ΟΠΚΕ πού να μας πάνε, είναι στο -2. Στα κρατητήρια.

Μαζί με εμάς σε άλλο τζίπ προσήγαγαν και τα άλλα δύο άτομα που εντελώς τυχαία βρέθηκαν μαζί μας εκείνη τη στιγμή (η δασκάλα και ο γνωστός του κ.Τάτσιου εξ Αθηνών) και για τους οποίους ΠΡΟΦΑΝΩΣ δεν είχαν εντολή να προσάγουν, αλλά θεώρησαν ότι αφού συνομιλούσαν μαζί μας έπρεπε να προσαχθούν.

Φτάνουμε. Αποβιβαζόμαστε. Επί 3λεπτο στεκόμαστε μες το κρύο στον προθάλαμο των κρατητηρίων. Ρωτάω γιατί βρισκόμαστε εκεί. Δεν έχουμε διαπράξει αδίκημα και είμαστε γνωστών στοιχείων. Δεν υπάρχει κανένας λόγος που βρισκόμαστε εκεί. Ρωτάω αν είμαστε κρατούμενοι. Μου απαντούν ότι δεν ξέρουν και εκτελούν εντολές. Ζητώ να συναντήσω έναν διοικητή ή διευθυντή ασφαλείας, ή όποιον τελοσπάντων είναι υπεύθυνος.

Έρχεται μετά 5 λεπτά η υπεύθυνη και μου εξηγεί ότι βρισκόμαστε εκεί για δικαστική εξακρίβωση!!

«Εμείς»;; ρωτάω «Ο φαρμακοποιός πρόεδρος των πολιτιστικών συλλόγων Μακεδόνων και εγώ που είμαι μάχιμη ποινικολόγος; Είμαστε γνωστών στοιχείων και τα δώσαμε στο Αλεξάνδρειο μία φορά και μία μέσα στο τζίπ της αστυνομίας και δεν έχουμε τελέσει αδίκημα, ξαναλέω. Θα κάνουμε όσο πιο σύντομα μπορούμε μου απαντάει. «Εντολές».

"Εντολές από ποιόν»; Απάντηση καμία. «Δεν γίνεται και μαζί μας και με αυτούς που καταλύουν το Σύνταγμα και παραδίδουν εδάφη. Πρέπει να πάρετε θέση κι εσείς. Όργουελ ζούμε. Αποφασίστε με ποιόν είστε. Παρανομείτε".

Η αστυνομική αυθαιρεσία καλύφθηκε πίσω από το δεν ξέρουμε ποιος έδωσε τις εντολές.

Παραμείναμε σε γραφείο του δευτέρου ορόφου επί περίπου ως τις 8, οπότε υπογράψαμε και φύγαμε!

Αν ήθελαν ιδιωτική εκδήλωση μπορούσαν να εκδώσουν προσκλήσεις χωρίς τις οποίες να μην μπορεί κάποιος να εισέλθει και να μην την διαφημίσουν με αφίσες και στην τηλεόραση ως ελεύθερης πρόσβασης!

Δηλαδή δεν φτάνει που μας απαγόρευσαν το συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμά μας σε ελεύθερη πρόσβαση σε δημόσιους χώρους και δημόσιες εκδηλώσεις, αλλά μας ταλαιπώρησαν και σέρνοντάς μας στην αστυνομική διεύθυνση σαν κρατούμενους, αναγκαστικά, χωρίς κανέναν λόγο, διότι ήμασταν γνωστών και εξακριβωμένων στο Αλεξάνδρειο στοιχείων και δεν είχαμε υποπέσει σε κανένα αδίκημα.

NOMΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

A. Ισχύουσες διατάξεις – Ερμηνευτικές παρατηρήσεις.

1. Στον Κώδικα Ποινικής Δικονομίας δεν προβλέπεται άλλη προσαγωγή πλην του συλλαμβανομένου υπόπτου για την τέλεση αδικημάτων.

Σε καμία άλλη περίπτωση ποτέ δεν προσάγεται κάποιος στο αστυνομικό τμήμα, σύμφωνα με το άρθρο 275 επόμενα του ΚΠΔ.

Εξάλλου, πρόσφορη είναι η εξακρίβωση στοιχείων μέσω της επίδειξης της αστυνομικής ταυτότητας και της ενημέρωσης μέσω ασυρμάτου σχετικά με το αν κάποιος διώκεται, ή εκκρεμούν εις βάρος του αποφάσεις καταδικαστικές.

2. Είναι γνωστή η – σχεδόν καθημερινή – πρακτική της εκ μέρους αστυνομικών οργάνων προσαγωγής στο αρμόδιο αστυνομικό κατάστημα προς διακρίβωση της ταυτότητας υπόπτων ατόμων και συλλογή στοιχείων προς διερεύνηση τυχόν τελέσεως ή προπαρασκευαζομένου εγκλήματος.

Η «αστυνομική» κράτηση, επιτρέπεται κατ'αρχάς. Διότι η σύλληψη χωρίς «δικαστικό ένταλμα» και η αναγκαστική προσαγωγή στο Αστυνομικό Κατάστημα με σκοπό την προσωρινή κράτηση δεν συνιστά στέρηση της ελευθερίας (=φυλάκιση), αλλά περιορισμό ακριβώς επειδή είναι πραγματική προσωρινή.

Η αστυνομική αυτή κράτηση δεν αποτελεί προληπτικό μέτρο που δικαιολογείται, εκτός αν ο νόμος το έχει προβλέψει. Αποτελεί κατασταλτικό μέτρο που δικαιολογείται όταν αποβλέπει στην αποκάλυψη εγκληματικών ενεργειών. Με άλλες λέξεις, η αστυνομική κράτηση είναι ανεκτή ενόψει της ανάγκης να αποτραπεί ζημία.

Η «αστυνομική» κράτηση πρέπει να είναι αιτιολογημένη, με αναφορά στα πραγματικά γεγονότα που κάθε φορά την καθιστούν απαραίτητη για να ασκήσει η Αστυνομία την αποστολή της. Στην συγκεκριμένη περίπτωση δεν ήταν αιτιολογημένη ούτε καν δικαιολογημένη κατ'ουδένα τρόπο.

2. Πριν από την ενοποίηση των Σωμάτων της Χωροφυλακής και της Αστυνομίας Πόλεων στο ενιαίο Σώμα της «Ελληνικής Αστυνομίας», ίσχυαν τα ακόλουθα :

α. Σύμφωνα με το άρθρο 115 παρ. 2 του ν.δ.3365/1955 «περί Κώδικος του Σώματος της Ελληνικής Χωροφυλακής» : «Όστις προσκαλούμενος εγγράφως ή προφορικώς παρ'Αξιωματικού ή Ανθυπαπιστού ή Υπαξιωματικού της Χωροφυλακής αμελήσει να προσέλθει εις το Κατάστημα της Χωροφυλακής προς εξέτασιν επί υποθέσεως αφορώσης την Αστυνομία ή την Ασφάλειαν ή την Δημόσιαν Υγείαν, προσάγεται δυνάμει εντάλματος βιαίας προσαγωγής, εκδιδομένου υπό του καλούντος, τιμωρούμενος άμα με κράτησιν ή πρόστιμον».

β. Κατά την παρεμφερή διάταξη του άρθρου 157 παρ. 3 του β.δ. της 31 Δεκ. 1957/20-1-1958 «περί κωδικοποιήσεως διατάξεων αφορωσών το Σώμα της Αστυνομίας Πόλεων», τιμωρείται με την ίδια ποινή, «όστις γενομένης εγγράφου προσκλήσεως παρ' αστυνομικού υπαλλήλου, έχοντος τουλάχιστον βαθμόν Αστυνόμου Β' τάξεως ή τυγχάνοντος προϊσταμένου Τμήματος, Σταθμού ή ειδικής Υπηρεσίας, αμελεί ή αρνείται διόλου να προσέλθει εις το Αστυνομικόν Κατάστημα»

(με μόνη τη διαφορά, ότι εδώ ούτε περί «υποθέσεως», ούτε περί «εντάλματος βιαίας προσαγωγής» γίνεται λόγος). Όπως δε παρατηρείτο σχετικώς με τα δύο νομοθετικά αυτά κείμενα, ενώ δεν αντίκειται στο Σύνταγμα η καθιέρωση υποχρέωσης του πολίτη να προσέλθει στο Αστυνομικό Τμήμα για «υπόθεσή» του κ.λ.π. και η τιμωρία του σε περίπτωση μη συμμορφώσεώς του, είναι, αντιθέτως, αντισυνταγματική η βιαία προσαγωγή του με ένταλμα του καλούντος.

Και τούτο διότι μια τέτοια προσαγωγή προϋποθέτει οπωσδήποτε σύλληψη, για την οποία το Σύνταγμα απαιτεί αδιακρίτως δικαστικό ένταλμα (εκτός βεβαίως, από τις περιπτώσεις του αυτοφώρου). Αλλά, εκτός αυτών, και η διάταξη του άρθρου 288 του Β.Δ. της 12-3/28-4-1958 «Περί κυρώσεως του κανονισμού Υπηρεσίας Χωροφυλακής» όριζε, ότι τα όργανά της «εν περιπτώσει βαρειών υπονοιών περί διαπράξεως αδικήματος, προσάγουσιν ενώπιον του διοικητού των τους πρώην καταδίκους ή τα ύποπτα πρόσωπα τα οποία στερούμενα μέσων συντηρήσεως, ήθελον ευρεθεί περιφερόμενα υπόπτως μακράν της ιδίας των κατοικίας και δεν θα ηδύναντο να δικαιολογήσωσιν αποχρώντως την εις τα μέρη ταύτα παρουσία των», «κατά τον αυτόν» δε «τρόπον ενεργούσι και κατ' εκείνων, οίτινες ήθελον ευρεθή κατέχοντες αντικείμενα μη δικαιολογούμενα». Σύμφωνα όμως με σχετική εισαγγελική γνωμοδότηση, εδώ το ρήμα «προσάγω» έχει την έννοια του «συνοδεύω μετά πρόσκλησιν» και δεν δικαιούνται τα εν λόγω όργανα να τους «οδηγούν παρά την θέλησίν των – κυριολεκτικώς – συλλαμβάνοντες». Ευχερώς, βεβαίως, γίνεται αντιληπτό το κατά πόσο είναι τούτο πρακτικώς δυνατό. Σχετική διάταξη υπήρχε και στον Κανονισμό της Αστυνομίας Πόλεων (άρθρ. 2 Κ.Ν. 4971/1931).

3. Ο νόμος **1481/1984**, με τον οποίο ιδρύθηκε η νέα Ελληνική Αστυνομία, ουδέν διαλαμβάνει περί προσαγωγής υπόπτων κ.λ.π. στο αρμόδιο Αστυνομικό Κατάστημα. Πλην, όμως, το **π.δ. 141 της 12/30 Απριλίου 1991** («Αρμοδιότητες οργάνων και υπηρεσιακές ενέργειες του προσωπικού του Υ.Δ.Τ. και θέματα οργάνωσης Υπηρεσιών»), τονίζει (άρθρο 107) ότι «η σύλληψη, με την οποία ο πολίτης στερείται του συνταγματικά κατοχυρωμένου ατομικού δικαιώματος της προσωπικής ελευθερίας, **επιτρέπεται μόνο στις περιπτώσεις που καθορίζονται από τις διατάξεις του Συντάγματος και των νόμων**» προβαίνει δε στη διατύπωση του άρθρου 74 παρ. 15 περ. θ', με το οποίο ορίζει τα εξής: «Ο αστυνομικός σκοπός, ως προς την τήρηση της τάξης και ασφάλειας, έχει τα ακόλουθα, κυρίως καθήκοντα» :... «Οδηγεί στο αστυνομικό κατάστημα **άτομα τα οποία στερούνται στοιχείων αποδεικτικών της ταυτότητάς τους ή τα οποία εξ αιτίας του τόπου, του χρόνου, των περιστάσεων και της συμπεριφοράς τους δημιουργούν υπόνοιες διάπραξης εγκληματικής ενέργειας**». Επίσης στο άρθρο 95 παρ. 1 (κατασταλτική ενέργεια) ορίζονται τα εξής : » Σε περίπτωση **διάπραξης οποιουδήποτε εγκλήματος η Ελληνική Αστυνομία οφείλει να επιλαμβάνεται, σύμφωνα με τις διατάξεις του Κ.Π.Δ., για τη βεβαίωσή του, τη συλλογή των αποδείξεων και πειστηρίων, την αναζήτηση και σύλληψη του δράστη και την παράδοσή του στην αρμόδια δικαστική αρχή**. Προς τούτο δύναται η Αστυνομία να προσκαλεί ή προσάγει για

εξέταση στα αστυνομικά καταστήματα τα άτομα, για τα οποία υπάρχουν σοβαρές υπόνοιες ότι ενέχονται στη διάπραξη του εγκλήματος».

Θα μπορούσε, βεβαίως, να υποστηριχθεί ότι στην τελευταία αυτή περίπτωση διαπράττεται το έγκλημα της **απειθείας (άρθρο 169 Π.Κ.) ή αναλόγως, της αντιστάσεως (άρθρο 167 Π.Κ.), η αυτόφωρη κατάληψη των οποίων επιτρέπει τη σύλληψη**, οπότε, όμως, θα πρέπει να ακολουθηθεί άλλη διαδικασία, η οποία απέχει πολύ από τον σκοπό για τον οποίο έγινε (δηλ. την πρόληψη ή αποκάλυψη εγκλήματος και όχι την πρόκληση νέου). Ως μέγιστο χρονικό διάστημα της «αστυνομικής» κράτησης πρέπει να ισχύουν οι 24 ώρες (επιχείρημα από το άρθρο 6 παρ. 2, α', Συντ.).

Β. Το θέμα αντιμετωπίζεται ήδη με την υπ' αριθ. 7100/22/4-α' από 17-6-2005 εγκύκλιο διαταγή Αρχηγού Αστυνομίας, η οποία απέσπασε τα επαινετικά σχόλια του Συνηγόρου του Πολίτη και έχει ως εξής :

«Οι προσαγωγές ατόμων ως προληπτική και κατασταλτική ενέργεια στην άσκηση της αστυνομικής αρμοδιότητας.

1. Στη σύγχρονη κοινωνική πραγματικότητα ο αστυνομικός καλείται να λειτουργήσει μέσα από συλλογικές διαδικασίες που στηρίζονται στη συνεργασία Αστυνομίας και κοινωνίας. Ο ρόλος του καθίσταται πλέον πολυδιάστατος, πολύμορφος και καθοριστικός, ώστε να επιβάλλεται η προώθηση σύγχρονων μορφών αστυνόμευσης, επικεντρωμένων στην επίλυση των προβλημάτων της καθημερινότητας των τοπικών κοινωνιών και η εφαρμογή τακτικών και πρακτικών, ικανών να αυξήσουν την αποτελεσματικότητά του, με απόλυτο πάντα σεβασμό στα δικαιώματα των πολιτών.

2. Η πρακτική της προσαγωγής πολιτών στο αστυνομικό κατάστημα προς εξακρίβωση της ταυτότητάς τους και συλλογή στοιχείων προς διερεύνηση τυχόν τελεσθέντος ή αποτροπή προπαρασκευαζομένου εγκλήματος, προβλέπεται από το άρθρο 74 παρ. 15 περίπτ. θ' του π.δ.141/1991, όπου ορίζεται ότι ο αστυνομικός σκοπός «Οδηγεί στο αστυνομικό κατάστημα για εξέταση άτομα τα οποία στερούνται στοιχείων αποδεικτικών της ταυτότητάς τους ή τα οποία, εξαιτίας του τόπου, του χρόνου, των περιστάσεων και της συμπεριφοράς τους δημιουργούν υπόνοιες διάπραξης εγκληματικής ενέργειας». Στη συνέχεια της ίδιας διάταξης ορίζεται ότι «Τα προσαγόμενα στο αστυνομικό κατάστημα άτομα δέον όπως μη παραμένουν σ' αυτό πέραν του χρόνου, ο οποίος είναι απολύτως αναγκαίος για τον σκοπό για τον οποίο προσήχθησαν». Περαιτέρω, από το άρθρο 95 παρ. 1 του ιδίου Π.Δ. προβλέπεται ότι «Σε περίπτωση διάπραξης οποιουδήποτε εγκλήματος, η Ελληνική Αστυνομία οφείλει να επιλαμβάνεται, σύμφωνα με τις διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, για τη βεβαίωσή του, τη συλλογή των αποδείξεων και πειστηρίων, την αναζήτηση και σύλληψη του δράστη και την παράδοσή του στην αρμόδια δικαστική αρχή. Προς τούτο δύναται η Αστυνομία να προσκαλεί ή προσάγει, για εξέταση στα Αστυνομικά καταστήματα τα άτομα, για τα οποία υπάρχουν σοβαρές υπόνοιες ότι ενέχονται στη διάπραξη του εγκλήματος».

3. Από το άρθρο 96 παρ. 3 του π.δ.141/1991 προβλέπεται ότι «Σωματικές έρευνες, έρευνες σε μεταφορικά μέσα και μεταφερόμενα αντικείμενα και έρευνες σε ιδιωτικούς χώρους μη προσιτούς στο κοινό που δεν υπάγονται στην έννοια της κατοικίας, γίνονται όταν υπάρχει σοβαρή υπόνοια τελέσεως αξιολογικού πράξεως ή απόλυτη ανάγκη». Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 199 περίπτ. δ' του ιδίου Π.Δ. «Όταν υπάρχει υπόνοια φυγής, ένεκα της προηγούμενης διαγωγής ή της συμπεριφοράς που δείχνει το πρόσωπο που συλλαμβάνεται, δεσμεύεται με χειροπέδες, για την πρόληψη απόδρασης».

4. Όπως είναι γνωστό, από λειτουργική άποψη, η Αστυνομία διακρίνεται σε διοικητική και δικαστική. Η πρώτη, πέραν από την άσκηση καθαρώς διοικητικών καθηκόντων (εφαρμογή κανόνων διοικητικού δικαίου), έχει ως έργο την πρόληψη του εγκλήματος. Ενεργεί λοιπόν, έξω από τη σφαίρα της ποινικής δικαιοδοσίας της Πολιτείας. Η δεύτερη ασκεί καθήκοντα ανακριτικά (προκαταρκτική εξέταση και προανάκριση), όπως αυτά προσδιορίζονται στο άρθρο 251 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, με σκοπό τη «συλλογή και διατήρηση των αποδείξεων και προς εξασφάλιση των ιχνών του εγκλήματος». Αναπτύσσει δηλαδή, τη δραστηριότητά της στο πεδίο της καταστολής του εγκλήματος, γι' αυτό και ο χαρακτήρας της είναι οιοονεί δικαστικός, αφού προετοιμάζει την πληρέστερη και ασφαλέστερη άσκηση της δικαιοδοσίας των ποινικών δικαστηρίων.

5. Στο πλαίσιο άσκησης της προληπτικής δραστηριότητας της Ελληνικής Αστυνομίας, για την αποτελεσματική πρόληψη, είναι αναγκαίο να παρέχεται στο προσωπικό της σημαντικό πεδίο ελιγμών και πρωτοβουλιών κατά την εκτέλεση της αποστολής της. Η μορφή με την οποία εκδηλώνεται συνήθως, η ως άνω προληπτική δράση της Αστυνομίας έχει το χαρακτήρα σωματικών ενεργειών, ερευνών μεταφορικών μέσων, ελέγχου προσώπων ή χώρων κ.λ.π. Σε κάθε περίπτωση όμως, **οι ενέργειες των οργάνων της διέπονται από την αρχή της νομιμότητας (άρθρα 103 παρ. 1 και 120 παρ. 2 Συντάγματος)**. Η αστυνομική εξουσία δε νοείται ως αυτοτελής ή αυτόνομη, ούτε ισχύει το δόγμα «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα». Κάθε δημοκρατικό κράτος δικαίου αυτοκαθορίζει τους κανόνες βάσει των οποίων δρουν τα όργανά του. Βασική προϋπόθεση ύπαρξης και λειτουργίας του δημοκρατικού κράτους δικαίου θεωρείται, μεταξύ άλλων, η αναγνώριση ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων υπέρ των πολιτών (άρθρο 4 επ. Συντάγματος). Ειδικότερα, οι αστυνομικοί έλεγχοι πρέπει να διενεργούνται με σεβασμό στην ανθρώπινη αξία, όπως επιβάλλεται από τη θεμελιώδη αρχή της έννομης τάξης μας (άρθρο 2 παρ. 1 Συντάγματος) και από τον Κώδικα δεοντολογίας του αστυνομικού (π.δ.254/2004), Περιστατικά που έχουν επισημανθεί από το Συνήγορο του Πολίτη, καθώς και αυτά που έρχονται κατά καιρούς στη δημοσιότητα από άλλους φορείς και τα Μ.Μ.Ε. και αφορούν αντικανονικούς ελέγχους και προσαγωγές, εκθέτουν δημόσια την Ελληνική Αστυνομία και πρέπει να εκλείψουν.

6. Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 5 παρ. 3 του Συντάγματος, κανένας δεν καταδιώκεται ούτε συλλαμβάνεται ούτε φυλακίζεται ούτε με οποιονδήποτε άλλο τρόπο περιορίζεται, παρά μόνο όταν και όπως ορίζει ο νόμος. Όπως μάλιστα, γίνεται δεκτό, σύλληψη είναι η υποβολή προσώπου στην φυσική εξουσία κρατικών οργάνων με σκοπό ή αποτέλεσμα την (προσωρινή έστω) στέρηση της ελευθερίας του. Δεν αποτελεί αντιθέτως, σύλληψη (και άρα ούτε περιορισμό της προσωπικής ελευθερίας), αλλά περιορισμό της ελευθερίας κινήσεως, το σταμάτημα ύποπτου πεζού ή οχήματος από αστυνομικό όργανο για τον έλεγχο της ταυτότητας ή τον έλεγχο της άδειας κυκλοφορίας του οχήματος, έστω και αν οι έλεγχοι αυτοί συνεπάγονται ενδεχομένως μετάβαση στο αστυνομικό τμήμα, από όπου ο ελεγχόμενος αφήνεται ελεύθερος μόλις περατωθεί, εντός εύλογου χρόνου, ο έλεγχος (βλ. Π. Δαγτόγλου. Ατομικά Δικαιώματα. 1999, σελ. 230 επόμε.).

8. Η προσαγωγή του υπόπτου στο αστυνομικό κατάστημα συνιστά εξ' ορισμού, ένα επαχθές καταναγκαστικό μέτρο που αναφέρεται στην ελευθερία κίνησης του πολίτη, δοθέντος ότι στην περίπτωση αυτή το άτομο τίθεται υπό τη φυσική εξουσία του αστυνομικού, πολλές φορές μάλιστα με δέσμευση.

Ενόψει του χαρακτήρα του μέτρου αυτού, επιβάλλεται όπως η όλη διαδικασία των προσαγωγών συνδυάζεται με προσήλωση στο σεβασμό της αξίας του ανθρώπου και στα ατομικά δικαιώματα του πολίτη, δικαιώματα που αποτελούν κατάκτηση του νομικού πολιτισμού μας, καθόσον ακόμη και η πρόληψη και δίωξη του εγκλήματος δεν επιτρέπεται να γίνεται έναντι οποιουδήποτε τιμήματος.

9. Ειδικότερα, οι ως άνω διατάξεις του π.δ.141/1991 πρέπει να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται, κατά την ορθή τους έννοια, υπό το πρίσμα της προαναφερόμενης συνταγματικής επιταγής. Η επίδειξη δελτίου ταυτότητας πρέπει, κατ' αρχή, ν' απαλλάσσει τον ελεγχθέντα από το ενδεχόμενο προσαγωγής για πρόσθετη εξακρίβωση στοιχείων. Ωστόσο, η προσαγωγή πολίτη που κατέχει αποδεικτικό στοιχείο της ταυτότητάς του επιτρέπεται στην περίπτωση που η συμπεριφορά του (και όχι απλώς ο τόπος, ο χρόνος ή οι περιστάσεις) κινεί υπόνοιες διάπραξης εγκλήματος, όπως προβλέπεται στο άρθρο 74 παρ. 15 περίπτ. θ' του π.δ.141/1991. Προσαγωγή προσώπων προς εξακρίβωση της (ανεπισήμως λεγομένης) «δικαστικής ταυτότητας» (δηλαδή του αν τυχόνφυγοδικούν), πέραν του ήδη επιδειχθέντος δελτίου αστυνομικούς ταυτότητας, αδιακρίτως και χωρίς αιτιώδη σύνδεση προς εγκληματική ενέργεια, δεν είναι σύννομες, καθόσον αντιβαίνουν κατ' αρχή, στον ανωτέρω συνταγματικό κανόνα. Συναφώς, επισημαίνεται ότι ενδεχόμενος υψηλός βαθμός εγκληματικότητας σε συγκεκριμένο δημόσιο χώρο επιτρέπει, προφανώς, την πύκνωση της αστυνόμευσης αυτού και την επέμβαση εφόσον αναφύεται η παραμικρή εξατομικευμένη ένδειξη, όχι όμως και την αντιμετώπιση όλων των παρατυχόντων πολιτών ως εκ προοιμίου υπόπτων, αφού οι πολίτες δεν υποχρεούνται να συνδέουν προς ορισμένο «νόμιμο» σκοπό τη φυσική τους παρουσία σε δημόσιο χώρο (βλ. Ζωή Παπαϊωάννου. Περιεχόμενο και όρια της αστυνομικής εξουσίας. 2004, σελ. 354 επόμε.).

10. Περαιτέρω, η δέσμευση των προσαγομένων με χειροπέδες πρέπει να γίνεται μόνο όταν η προηγούμενη διαγωγή ή συμπεριφορά του ατόμου δημιουργεί υπόνοια φυγής (άρθρο 119 περίπτ. δ' π.δ.141/1991). Υπενθυμίζεται ότι την αστυνομική δράση (και τη διοικητική δράση γενικότερα) διέπουν οι αρχές της αναγκαιότητας και της αναλογικότητας (βλ. Α. Τάχου. Το Δίκαιο της Δημόσιας Τάξης. 1990, σελ. 54 επόμε.). Ειδικότερα, το μέτρο της δέσμευσης πρέπει να εφαρμόζεται μόνον εφόσον κρίνεται πράγματι αναγκαίο και η πιθανότητα της απόδρασης δεν αντιμετωπίζεται με άλλο ηπιότερο μέσο (π.χ. αυξημένη επιτήρηση). Απλή «αρνητική» συμπεριφορά των ελεγχόμενων, η οποία άλλωστε εξηγείται από στοιχειώδες ένστικτο αυτοσυντήρησης, δεν συνιστά άνευ ετέρου λόγο δέσμευσης. Ο αστυνομικός έχει, από την ιδιότητά του και την ειδική κυριαρχική σχέση που τελεί, έννομη υποχρέωση άψογης συμπεριφοράς.

11. Επίσης, η προσαγωγή πολιτών για προανακριτική εξέταση, είτε αφορά κατηγορούμενο είτε μάρτυρα για συγκεκριμένο ποινικό αδίκημα, πρέπει ασφαλώς να χωρεί σύμφωνα με όσα ορίζονται στον Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, όπως άλλωστε προβλέπει ρητά και η προαναφερόμενη διάταξη του άρθρου 251 Κ.Π.Δ. προβλέπεται η αρμοδιότητα των αστυνομικών ανακριτικών υπαλλήλων να συγκεντρώνουν χωρίς χρονοτριβές πληροφορίες για το έγκλημα και τους υπαιτίους, να εξετάζουν μάρτυρες και κατηγορούμενους και γενικά να ενεργούν οτιδήποτε είναι αναγκαίο για τη συλλογή και διατήρηση των αποδείξεων, καθώς και για την εξασφάλιση των ιχνών του εγκλήματος, μετά από σχετική παραγγελία του εισαγγελέα ή αυτεπαγγέλτως στις περιπτώσεις αυτοφώρου κακουργήματος ή πλημμελήματος ή στις περιπτώσεις που από την καθυστέρηση απειλείται άμεσος κίνδυνος, κατά την κρίση πάντοτε του ενεργούντος ανακριτικού υπαλλήλου (άρθρο 243 παρ. 2 Κ.Π.Δ.). Ωε τέτοιος «κίνδυνος» θεωρείται και ο κίνδυνος να ματαιωθεί ή δυσχερανθεί η βεβαίωση του εγκλήματος, η ανακάλυψη του δράστη ή και η διενέργεια συγκεκριμένης προανακριτικής πράξης (βλ. Α. Κονταξή Κώδικας Ποινικής Δικονομίας. 1994, σελ. 1223 επόμε.). Στις ανωτέρω περιπτώσεις, όπου οι ανακριτικοί υπάλληλοι ενεργούν κατόπιν εισαγγελικής παραγγελίας, καλούν τους μάρτυρες με τη διαδικασία των άρθρων 270 επόμε. Κ.Π.Δ. Δηλαδή, η κλήση είναι έγγραφη (κλήση μάρτυρα μπορεί να γίνει και προφορικά σε κατεπείγουσες περιπτώσεις κατά το άρθρο 213 παρ. 2 Κ.Π.Δ.) και σε περίπτωση μη εμφάνισης για την προσαγωγή απαιτείται η έκδοση εντάλματος βίαιης προσαγωγής. Αντιθέτως, στις περιπτώσεις του αυτοφώρου εγκλήματος ή κινδύνου από την καθυστέρηση (άρθρο 243 παρ. 2 Κ.Π.Δ.), ενόψει του επείγοντος των περιστάσεων, η προσαγωγή προς εξέταση των ως άνω προσώπων απαλλάσσεται εξαιρετικά των προαναφερόμενων διατυπώσεων (έγγραφη κλήση – έκδοση εντάλματος).

12. Σ' ότι αφορά το χρόνο που είναι αναγκαίος για την ολοκλήρωση της διαδικασίας της προσαγωγής, επιβάλλεται, με κάθε προσπάθεια, να περιορίζεται στον απολύτως αναγκαίο προς τούτο. Επισημαίνεται ότι κάθε υπέρβαση του ως άνω χρόνου θα μπορούσε να προσλάβει ακόμη και διαστάσεις ποινικού αδικήματος (κατακράτηση παρά το Σύνταγμα κ.λ.π.) Ο σεβασμός της προσωπικότητας του πολίτη επιβάλλει

όπως αυτός ενημερώνεται – έστω κατά προσέγγιση – για τον αναμενόμενο χρόνο ολοκλήρωσης της διαδικασίας εξακρίβωσης. Το Αρχηγείο Ελληνικής Αστυνομίας προωθεί την οριστική λύση στο πρόβλημα με την ηλεκτρονική διασύνδεση των αστυνομικών τμημάτων με κεντρική βάση δεδομένων όπου θα τηρούνται στοιχεία όλων των πολιτών που διώκονται νόμιμα. Η εν λόγω ηλεκτρονική εφαρμογή (Police on line) βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη και αναμένεται η ολοκλήρωσή της.

13. Η Αστυνομία ενεργεί πάντα για τη διασφάλιση της δημόσιας τάξης με σταθερή όμως προσήλωση στο σεβασμό της ανθρώπινης αξίας και των θεμελιωδών δικαιωμάτων των πολιτών, όπως αυτά κατοχυρώνονται στο διεθνές δίκαιο και την εσωτερική έννομη τάξη. Συναφώς, το Συμβούλιο της Επικρατείας που επεξεργάστηκε τις προαναφερόμενες διατάξεις του π.δ.141/1991, στα σχετικά πρακτικά συνεδριάσεως τονίζει ότι «οι ενέργειες των αστυνομικών που εντάσσονται είτε στη γενική είτε στη δικαστική αστυνόμευση, κείνται εντός των ορίων του Συντάγματος και των Νόμων, περιέχουν δε ακριβή και λεπτομερειακή ρύθμιση, ενόψει και των δεδομένων της νομολογίας. Κατά συνέπεια, οι περιορισμοί που εισάγουν στα αντίστοιχα ατομικά δικαιώματα, πρέπει να θεωρηθούν ως κατ' αρχήν ανεκτοί κατά το Σύνταγμα. Πρόκειται δε πάντοτε περί διατάξεων που έχουν λάβει πάγια διατύπωση και έχουν τύχει μακροχρόνιας εφαρμογής».

14. Ύστερα από τα ανωτέρω αυτονόητο ως μόνο νόμιμο τυγχάνει ότι :

α. Οι αστυνομικοί δεν επιτρέπεται να συνδέουν την έννοια του υπόπτου διάπραξης εγκληματικής ενέργειας με τυχόν προκαταλήψεις τους για το χρώμα, το φύλο, την εθνική καταγωγή, την ιδεολογία και τη θρησκεία, το σεξουαλικό προσανατολισμό, την ηλικία, την αναπηρία, την οικογενειακή κατάσταση, την οικονομική και κοινωνική θέση ή άλλο διακριτικό στοιχείο του πολίτη, αλλά αποκλειστικά με εξατομικευμένες ενδείξεις που προκύπτουν από τη συμπεριφορά του.

β. Δεν επιτρέπεται να προσάγονται σε αστυνομικές υπηρεσίες άτομα, δεσμευόμενα μάλιστα με χειροπέδες, παρότι κατέχουν και επιδεικνύουν στους αστυνομικούς δελτίο ταυτότητας, όταν η προηγούμενη συμπεριφορά τους δεν δημιουργεί υπόνοιες ή δεν συνδέεται αιτιωδώς με διάπραξη εγκληματικής ενέργειας.

γ. Πολίτες που προσάγονται στο αστυνομικό κατάστημα για την εξακρίβωση της ταυτότητάς τους και τη συλλογή στοιχείων προς διερεύνηση τυχόν τελεσθέντος ή αποτροπή προπαρασκευαζομένου εγκλήματος πρέπει να παραμένουν σε αυτό κατά τον απολύτως αναγκαίο προς τούτο χρόνο.

δ. Οι αστυνομικοί πρέπει να τηρούν, τόσο κατά τον επί τόπου έλεγχο όσο και εντός των αστυνομικών Υπηρεσιών, στον απόλυτο βαθμό, τους κανόνες του Κώδικα αστυνομικής δεοντολογίας.

ε. Οι προσαγωγές πολιτών στο αστυνομικό κατάστημα, προκειμένου εξεταστούν προανακριτικά, πρέπει να γίνονται κατ' εφαρμογή όσων προβλέπονται στον Κώδικα Ποινικής Δικονομίας.

στ. Οι απαντήσεις που δίδονται προς τους πολίτες ή προς το Συνήγορο του Πολίτη, όταν ζητούνται διευκρινίσεις για ενέργειες κατά τους αστυνομικούς ελέγχους και τις προσαγωγές, πρέπει να είναι αιτιολογημένες και ύστερα από διερεύνηση της συνδρομής όλων των προϋποθέσεων που προβλέπουν οι κείμενες διατάξεις. Δεν επιτρέπεται η παράκαμψη της αιτιολογίας με απλή αναφορά του τύπου «Όλες οι υπηρεσιακές ενέργειες υπήρξαν σύννομες» ή «μέσα στο πλαίσιο των ισχυουσών διατάξεων». Η εξέταση του καταγγέλοντα, όπως προβλέπεται από τις διατάξεις του άρθρου 26 παρ. 3 του π.δ.22/1996, είναι απαραίτητη, προκειμένου να εγείρονται υπόνοιες πρόθεσης συγκάλυψης τυχόν παρανομιών από τους αστυνομικούς».

Στην περίπτωση μας τα νόμιμα δεν τηρήθηκαν, αντιθέτως, καταλύθηκε το Σύνταγμα, και ο Κώδικας Ποινικής Δικονομίας και όλοι οι σχετικοί νόμοι. ΔΕΝ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΙΧΑΜΕ ΚΑΘΟΛΟΥ ΠΡΟΣΑΧΘΕΙ, διότι είχαν ήδη εξακριβωθεί τα στοιχεία μας μέσω ταυτοτήτων που είχαμε παραδώσει στο Αλεξάνδρειο. Επιπλέον, είμαστε δημόσια πρόσωπα και δη δραστηριοποιημένα στον αγώνα προστασίας της εδαφικής ακεραιότητας της Ελλάδας με προεξάρχον σημείο την Μακεδονία.

Περαιτέρω, δεν είχαμε υποπέσει σε κανένα αδίκημα, απλώς είχαμε συνομιλήσει με τους παρόντες στο Αλεξάνδρειο χωρίς καν να επιμείνουμε στην είσοδό μας στο γήπεδο, ακριβώς επειδή δεν θέλαμε να δημιουργήσουμε προβλήματα, ή να συλληφθούμε και να ηρωοποιηθούμε όπως υποστηρίζουν κάποιοι κακοπροαίρετοι.

Επίσης εφαρμογής τυγχάνει το άρθρο 5 παρ. 1 Σ και 5 ΕΣΔΑ για την προσωπική μας ελευθερία και ασφάλεια το οποίο καταστρατηγήθηκε απολύτως, και δεν συνέτρεχε κανένας λόγος απομάκρυνσής μας από το Αλεξάνδρειο και απαγόρευσης εισόδου μας, ούτε βέβαια προσαγωγής μας δίκην κρατουμένου με αυτοκίνητο της ΟΠΚΕ και φάρο, και εν συνεχεία, κράτησής μας κατά την διάρκεια των 2,5 αυτών ωρών. Όσα συνέβησαν ήταν εξόχως παράνομα, συνέβησαν δε κατά κατάχρηση της αστυνομικής τους εξουσίας από όργανα αυτής.

Μάλιστα, αν σε εμάς συμπεριφέρθηκαν κατ' αυτόν τον απολύτως παράνομο τρόπο, παρότι μας γνώριζαν και γνώριζαν επίσης την πρόσβασή μας σε δημόσιες οδούς καταγγελίας των όσων υπέστημεν, αναλογιστείτε πώς συμπεριφέρθηκαν στους λοιπούς εκ των προσαχθέντων.... Γιατί ισότητα υπάρχει μόνο στην παρανομία και την ασυδοσία για την άρχουσα τάξη. Όλοι οι λοιποί που αντιδρούμε, υφιστάμεθα την αστυνομική αυθαιρεσία, την κατάχρηση εξουσίας, και την ανυπαρξία προστασίας των συνταγματικά κατοχυρωμένων δικαιωμάτων μας.

Ιδίως το 5 παρ1, 2 3 και 4 Συντάγματος προβλέπει:

«1. Καθένας έχει δικαίωμα να αναπτύσσει ελεύθερα την προσωπικότητά του και να συμμετέχει στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή της χώρας, εφόσον

δεν προσβάλλει τα δικαιώματα άλλων και δεν παραβιάζει το Σύνταγμα ή τα χρηστά ήθη.

2. Όλοι όσοι βρίσκονται στην ελληνική επικράτεια απολαμβάνουν την απόλυτη προστασία της ελευθερίας τους, χωρίς διάκριση πολιτικών πεποιθήσεων.

3. Η προσωπική ελευθερία είναι απαραβίαστη. Κανένας δεν καταδιώκεται ούτε συλλαμβάνεται ούτε με οποιονδήποτε άλλο τρόπο περιορίζεται, παρά μόνο όταν και όπως νόμος ορίζει.

4. Απαγορεύονται διοικητικά μέτρα που περιορίζουν σε οποιονδήποτε έλληνα την ελεύθερη κίνηση στην Χώρα. Τέτοια περιεχομένου περιοριστικά μέτρα είναι δυνατόν να επιβληθούν μόνον ως παρεπόμενη ποινή με απόφαση ποινικού δικαστηρίου, σε εξαιρετικές πράξεις ανάγκης και μόνο για την πρόληψη αξιόποινων πράξεων, όπως νόμος ορίζει».

Άρθρο 5 ΕΣΔΑ: «

Άρθρο 5

Το δικαίωμα στην προσωπική ελευθερία και ασφάλεια

1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα εις την ελευθερίαν και την ασφάλειαν. Ουδείς επιτρέπεται να στερηθή της ελευθερίας του ειμή εις τας ακόλουθους περιπτώσεις και συμφώνως προς την νόμιμον διαδικασίαν:

α. εάν κρατήται κανονικώς κατόπιν καταδίκης υπό αρμοδίου δικαστηρίου.

β. εάν υπεβλήθη εις κανονικὴν σύλληψιν ή κράτησιν λόγω ανυποταγής εις νόμιμον διαταγήν δικαστηρίου, ή εις εγγύησιν εκτελέσεως υποχρεώσεως οριζομένης υπό του νόμου.

γ. εάν συνελήφθη και κρατήται όπως οδηγηθή ενώπιον της αρμοδίας δικαστικής αρχής εις την περίπτωσιν ευλόγου υπονοίας ότι διέπραξεν αδίκημα, ή υπάρχουν λογικά δεδομένα προς παραδοχήν της ανάγκης όπως ούτος εμποδισθή από του να διαπράξη αδίκημα ή δραπετεύση μετά την διάπραξιν τούτου.

δ. εάν πρόκειται περί νομίμου κρατήσεως ανηλίκου, αποφασισθείσης δια την επιτήρησιν της ανατροφής του, ή την νόμιμον κράτησίν του ίνα παραπεμφθή ενώπιον της αρμοδίας αρχής.

ε. εάν πρόκειται περί νομίμου κρατήσεως ατόμων δυναμένων να μεταδώσωσι μεταδοτικήν ασθένειαν, φρενοβλαβούς, αλκοολικού, τοξικομανούς ή αλήτου.

στ. εάν πρόκειται περί νομίμου συλλήψεως ή κρατήσεως ατόμου επί σκοπώ όπως εμποδισθή από του να εισέλθῃ παρανόμως εν τη χώρα, ή εναντίον του οποίου εκκρεμεί διαδικασία απελάσεως ή εκδόσεως.

2. Παν συλληφθέν πρόσωπον δέον να πληροφορήται κατά το δυνατόν συντομώτερον και εις γλώσσαν την οποίαν εννοεί, τους λόγους της συλλήψεώς του ως και πάσαν διατυπωμένην εναντίον του κατηγορίαν.

3. Παν πρόσωπον συλληφθέν ή κρατηθέν, υπό τας προβλεπομένας εν παραγράφω 1γ του παρόντος άρθρου συνθήκας οφείλει να παραπεμφθή συντόμως ενώπιον δικαστού ή ετέρου δικαστικού λειτουργού νομίμως

εντεταλμένου όπως εκτελή δικαστικά καθήκοντα, έχει δε το δικαίωμα να δικασθή εντός λογικής προθεσμίας ή απολυτή κατά την διαδικασίαν. Η απόλυσις δύναται να εξαρτηθή από εγγύησιν εξασφαλίζουσιν την παράστασιν του ενδιαφερομένου εις την δικάσιμον.

4. Παν πρόσωπον στερούμενον της ελευθερίας του συνεπεία συλλήψεως ή κρατήσεως έχει δικαίωμα προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου, ίνα τούτο αποφασίση εντός βραχείας προθεσμίας επί του νομίμου της κρατήσεώς του και διατάξη την απόλυσίν του εν περιπτώσει παρανόμου κρατήσεως.

5. Παν πρόσωπον θύμα συλλήψεως ή κρατήσεως υπό συνθήκας αντιθέτους προς τας ανωτέρω διατάξεις, έχει δικαίωμα επανορθώσεως.

Καθίσταται αντιληπτό αμέσως ότι τόσο ο κ. Τάτσιος όσο και εγώ, δεν υπαγόμαστε σε απολύτως καμία από τις περιπτώσεις για τις οποίες συγχωρείται κράτηση ή περιορισμός στην ελευθερία μας. Τόσο στην ελευθερία μας στην πρόσβαση σε μία δημόσια εκδήλωση, όσο και προεχόντως κατά την διάρκεια της δήθεν προσαγωγής μας για την εξακρίβωση των από ΠΙΝ ΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ....

Θα είναι δε, αστεία η δικαιολογία της εξακρίβωσης του δικαστικού μας φακέλου, δεδομένου ότι η υποφαινόμενη δεύτερη μηνύτρια είμαι δικηγόρος ποινολόγος ενεργή και μάχιμη, σε όλα τα πεδία, στα δικαστήρια πρωτίστως αλλά και με συχνή παρουσία στα μέσα ενημέρωσης, και ο πρώτος μηνυτής, στρατιωτικός μέχρι πριν μερικά χρόνια, και φαρμακοποιός κάτοικος Νέου Πετριτσίου Σερρών στα ελληνοβουλγαρικά σύνορα, δραστηριοποιήθηκα και έγινα γνωστός μέσω της ενασχόλησής μου ως πρόεδρος της πανελλήνιας ομοσπονδίας συλλόγων Μακεδόνων με σκοπό την αποτροπή παραχώρησης του ονόματος και των εδαφών της Μακεδονίας μας σε άλλο κράτος.

Και οι δυο μας ήμασταν απολύτως διαφανείς, απολύτως νομοταγείς, τόσο κατά το παρελθόν αλλά και στην συγκεκριμένη περίπτωση δεν δημιουργήσαμε κανένα πρόβλημα, ΔΕΝ ΕΠΙΜΕΙΝΑΜΕ ΚΑΝ ΝΑ ΠΑΡΑΣΤΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ, όταν μας δηλώθηκε ότι μας το απαγορεύουν επειδή είμαστε απλώς ανεπιθύμητοι. Καίτοι παρανομούντες μας το απαγόρευσαν.

Τα δικαιώματά μας τα γνωρίζαμε. Μπορούσαμε να επιμείνουμε να μας επιτραπεί η είσοδος που παράνομα μας απαγορεύθηκε. Να ζητήσουμε να επιληφθεί εισαγγελέας. Παρά ταύτα δεν είχαμε πάει για να προκαλέσουμε επεισόδιο ή αναστάτωση. Γι'αυτό και αποχωρήσαμε ήσυχα. Δεν καλέσαμε καν τον εισαγγελέα να διατάξει να μας

επιτρέψουν την είσοδο διότι παρανόμως μας την απαγόρευσαν. Αποχωρήσαμε ΗΣΥΧΑ, ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, όταν βεβαιωθήκαμε ότι δεν έπαιρναν οι παρανομούντες από λόγια.

Ξεκάθαρα το περιστατικό αυτό έλαβε χώρα προς εκφοβισμόν μας και το εκλάβαμε, εμείς, αλλά και όσοι το άκουσαν, ως ΕΚΒΙΑΣΗ εκ μέρους της κυβέρνησης, είτε να σταματήσουμε την νόμιμη δραστηριότητά μας προς αποτροπή παραχώρησης του ονόματος και των εδαφών της Μακεδονίας μας, ειδάλλως ΘΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΟΥΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΕΣ ΚΑΙ ΘΑ ΜΑΣ ΕΓΚΛΕΙΣΟΥΝ ΣΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΣ ΦΙΜΩΣΟΥΝ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΧΑΛΑΣΟΥΜΕ ΤΑ ΠΑΡΑΝΟΜΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥΣ, που συνιστούν το αισχρότερο των αδικημάτων, αυτό της άμεσης συνέργειας σε επιβουλή εδαφικής ακεραιότητας, ήδη συντελεσθέν εκ μέρους των κυβερνώντων.

Επειδή τα περιστατικά που ζήσαμε αποδεικνύουν το φασιστικό καθεστώς το οποίο ζούμε, του φόβου, της απειλής που αισθανόμαστε, αλλά και της απαγόρευσης ελεύθερης κίνησής μας και πρόσβασής μας σε δημόσιες εκδηλώσεις και δημόσιους χώρους. Μάλιστα δε προς παραδειγματισμό μας και ως επικρεμάμενη απειλή μας προσήγαγαν, δηλαδή μας οδήγησαν κρατούμενους με ειδικά οχήματα της αστυνομίας και μας αποστέρησαν παράνομα από την ελευθερία στην κίνησή μας, με τρόπο που ταιριάζει μόνο σε απολύτως ολοκληρωτικά καθεστώτα (φακέλωμα, προγραφές, απαγόρευση ελεύθερης κίνησης για λόγους πολιτικών ιδεών, παράνομες προσαγωγές δίκην σύλληψης και κράτηση ωρών χωρίς αδίκημα, ενώ έχουν εξακριβωθεί τα στοιχεία μας και χωρίς κανέναν άλλον λόγο παρεκτός της προκαταβολής μαθήματος του τι θα ακολουθήσει αν συνεχίσουμε να σκεφτόμαστε, να λέμε και να επιδιώκουμε νόμιμα, με αγωγές, αιτήσεις ακύρωσης, και μηνύσεις την ακύρωση των παράνομων και καταστροφικών για την πατρίδα μας ενεργειών των υπόλογων για αδικήματα έσχατης προδοσίας κυβερνώντων. Αυτούς τους ποινικά υπόλογους κυβερνώντες, οι συμπεριφερόμενοι ως πραιτωριανοί, στελεχώνοντες τα σώματα ασφαλείας και δη της αστυνομίας, στην συγκεκριμένη περίπτωση, κατά κατάχρηση της εξουσίας τους προστατεύουν, και κατεδίωξαν εμάς, αντίθετα στον όρκο τους να τηρούν το Σύνταγμα με πίστη και αφοσίωση στην Δημοκρατία και την πατρίδα, κι ενώ έχουν υποχρέωση να μην υπακούουν σε παράνομες εντολές ΠΚ 21).

Και είναι παράνομες οι προσταγές προστασίας αδικημάτων που έχουν διαπράξει το αδίκημα της έσχατης προδοσίας ήδη από τον Ιούλιο του 2015 οπότε αντιστράφηκε το δημοψήφισμα, με σφετερισμό της ιδιότητάς τους ως οργάνων του κράτους (από τον πρωθυπουργό, την βουλή, τους αρχηγούς κομμάτων που διέπραξαν το αδίκημα), αλλά και προστασίας αυτών που υπέγραψαν την κατάπτυστη συμφωνία των Πρεσπών, χωρίς εξουσιοδότηση καν της Βουλής ενώ το υπουργικό συμβούλιο τελούσε εν ασυμφωνία προς την προτεινόμενη συμφωνία, κι ενώ ολόκληρος ο ελληνικός λαός είναι απολύτως αντίθετος στην παραχώρηση του ονόματος της Μακεδονίας μας.

Επειδή στην πραγματικότητα οι κυβερνώντες με την φασιστική (και καθόλου αριστερή και δημοκρατική όπως παριστάνουν), συμπεριφορά τους μας εκβιάζουν

ευθέως να σταματήσουμε όσα ιδεολογικά κινούμενοι και οπωσδήποτε απολύτως νόμιμα προβαίνουμε, για να εμποδίσουμε τα καταστροφικά αποτελέσματα του καθεστώτος που μας κυβερνά εις βάρος της πατρίδας μας και πάντως αντίθετα στην βούληση του ελληνικού λαού.

Γιατί είναι ευρέως γνωστό ότι οι πραιτωριανοί κατόπιν εντολών και με το πρόσχημα της κατ'επίφασιν νομιμότητας ενεργούντες μπορεί και να χαλκεύσουν ακόμα κατηγορίες εναντίον μας, προκειμένου να μας εμποδίσουν να υπερασπιστούμε νόμιμα και αποτελεσματικά την πατρίδα μας.

Επειδή λοιπόν, ήδη τελέσθηκαν εις βάρος μας τα αδικήματα της παράνομης κατακράτησης του άρθρου 325 ΠΚ, της παράβασης καθήκοντος, ΠΚ 259 (παραβιάσεις εκ δόλου των άρθρων 5 και 11 παρ 2 Συντάγματος), του 239 κατάχρησης εξουσίας τους γιατί εν γνώσει τους εξέθεσαν σε δίωξη αθώους.

Επειδή τα εις βάρος μας τελεσθέντα αδικήματα προκάλεσε με φορτικότητα και πειθώ, δίνοντας την σχετική εντολή ο εν λόγω κομματικός του ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος απαγόρευσε την είσοδό μας, καθώς οι αστυνομικοί είναι βέβαιοι ότι δεν θα αυτενεργούσαν εις βάρος μας, μάλιστα συναισθηματικά μάλλον θετικά διακείμενοι τουλάχιστον για όσα κάνουμε για την διαφύλαξη της εδαφικής ακεραιότητας της πατρίδας μας, παρότι συνεργαζόμενοι και προστάτες των διαπραττόντων τα αισχρότερα ποινικά αδικήματα εις βάρος της πατρίδας μας, κυβερνώντων.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΙΤΟΥΜΑΣΤΕ

Την ανεύρεση των υπαιτίων και την κατά νόμον δίωξη των υπαιτίων τους για τα εις βάρος μας τελεσθέντα αδικήματα.

Δηλώνουμε δε, παράσταση πολιτικής αγωγής για ποσό 40 ευρώ με επιφύλαξη για την ηθική βλάβη που υποστήκαμε από τις παράνομες πράξεις που τελέσθηκαν εις βάρος μας.

ΣΕΡΡΕΣ/ΑΘΗΝΑ 18/12/2018

ΟΙ ΜΗΝΥΤΕΣ